

Hajnóczy Péter : Ki a macska?

A szél papírdarabokat pörgetett a járdán és az úttesten: villamosjegyet, sztrájkra szólító röpcédulát és megsárgult, szakadozott újságlapokat. Néha lövés dörrent.

Azok négyen ott álltak a lámpaoszlopra akasztott macska körül, kezükben esernyővázból készített íjak és nyilak.

- Te következel, Dagadt – mondta Kesztyű, a vezér. – Ki a macska?

- U-u-uuu! – ordította amaz. – Uhhhh! Sziu indiánok vagyunk! Ki a macska? –

Marokra fogott egy nyílvesszőt. – Mit gondoltok, ki a macska? – És torkaszakadtából üvöltve felelt rá:

- Az a rohadt házmester! Az az átkozott, mocskos házmester, aki elvette a labdánkat! - Magasba lendült a keze, és a macskába dőfte a nyílvesszőt.

- Most te jössz, Hosszú – mondta a vezér. – Hosszú, ki a macska?

Hosszú megmarkolta a nyílvesszőjét, és a macskának rontott. De ki legyen a macska? Valami komolyat kéne kitalálnia, nem olyan gyerekeset, mint a Dagadt. De mit? Valami olyat kéne mondani, amit ezek nem tudnak utánózni, olyat, hogy hanyatt essenek. Olyat kéne mondani, amit akár maga Tűzoltó Riberra is mondhatna, aki – mindenki tudja – egyszer megrágott és megevett kilenc söröskorsót.

Hogy időt nyerjen, torkaszakadtából ordított, és szökellve ugrált a macska körül, mint aki csakugyan élvezi ezt a játékot. És egyszeriben fölillant a szeme, mint akinek eszébe jutott valami.

- Vesszenek a fa...

Elharapta a szót: hirtelen kétely fogta el, faszistának vagy fasisztának ejtik-e, amit mondani akart. Elvörösödött, s mint akinek a legutolsó pillanatban jut eszébe az, amiről biztosan tudja,

hogy mondják ki fennhangon, felordított:

- Ki a macska? A rohadt zsidók! Vesszenek a zsidók!

Belevágta a nyílvesszőt a macskába, s úgy nézett körül, mint aki biztosan tudja, csakugyan olyan szót használt, amiért nem nevezhetik ki.

- Jól van – bólintott Kesztyű. – Rendesen csináltad.

Megmarkolt egy nyílvesszőt, és teleszívta magát levegővel.

- Kérdezz nekem, Hosszú.

Amaz félszegen, boldogan elvigyorodott.

- Ki a macska? – bömbölte. – Kesztyű, ki a macska?

Kesztyű összehúzott szemmel megállt a karmait kimeresztő, zsinegen himbálózó állat előtt, aztán lassan fölemelte a nyílvesszőt, kissé hátrahajolt, és teljes erőből döfött.

- Klári! Az a dög! Az a macska: csak gimnazistákkal megy végig az utcán! Kis kurva, ringyó! Az a macska!

Minden szitoknál ököllel vágott a macskába. Mikor abbahagyta, lihegett, és zavarosak voltak a szemei. Csönd volt egy percig.

- Te nem játszol, Vörös? – kérdezte Kesztyű.

Odanyújtott neki egy nyílvesszőt, de amaz eldobta. Meztelen kézzel esett a macskának, amely utolsó erejével küzdött: a két test egybecsavarodott a zsinegen, tompa, nyávogó hörgés hallatszott, és a vékony, görcsös, kiáltozó gyerekhang.

- Ki a macska? A kurva apám meg az anyám! Jaj, a szemetek, a rohadt dögök! Az apám meg az anyám!

Hüvelykujját a macska szemgödrébe vágta, karjával átölelte az állatot, minden erejével magához szorította, és ordítva, jajgatva sírva fakadt.

A másik három mozdulatlanul, megdöbbenve nézte: mindegyik tudta, hogy a Vörös szülei meghaltak: nyolc nappal ezelőtt végzett velük egy géppisztolysorozat, mikor burgonyáért álltak sorba a Vásárcsarnok előtt.